

РЕШЕНИЕ

№ 5603

гр. София, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Гюлсевер Сали Въззивно гражданско дело № 20221100506906 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258-273 ГПК.

С решение №3863/27.04.2022 г., постановено по гр. дело №58512/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 160 състав е отхвърлен предявеният от ищеца „Топлофикация Русе“ АД срещу П. Г. обективно кумулативно съединени положителни установителни иски с правно основание чл. 422, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 149, вр. чл. 154 и чл. 155 ЗЕ, вр. чл. 79 от ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи сумата от 444,39 лв., представляваща стойността на доставена и потребена топлинна енергия през периода от 26.10.2018 г. до 24.11.2020 г. в имот, представляващ кафе бар, находящ се в гр. Русе, ул. „*****“, бл. „Сълза“; сумата от 58,89 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 01.01.2019 г. до 28.01.2021 г.; сумата от 334,84 лв., представляваща стойността на доставена и потребена топлинна енергия в магазин за хранителни стоки, находящ се на същия адрес, в периода от 26.10.2018 г. до 24.11.2020 г. и обезщетение за забава върху главницата в размер на 44,37 лв. за периода от 01.01.2019 г. до 28.01.2021 г.; сумата от 172,32 лв., представляваща стойността на доставена и потребена топлинна енергия в магазин за промишлени стоки, находящ се на същия адрес, за периода от 01.01.2019 г. до 28.01.2021 г.; сумата от 127,23 лв., представляваща стойността на доставена и потребена топлинна енергия в кафе-бар, със същия адрес и за периода от 26.10.2018 г. до 24.11.2020 г.; сумата от 16,86 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от

01.01.2019 г. до 28.01.2021 г.; сумата от 74,93 лв., представляваща стойността на доставена и потребена топлинна енергия в офис, находящ се на същия адрес през периода 26.10.2018 г. до 24.11.2020 г. сумата от 9,93 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 01.01.2019 г. до 28.01.2021 г.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ищеца „Топлофикация Русе“ АД, с която обжалва същото като неправилно и необосновано. Въззивникът поддържа, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че по делото не е доказано, че ответникът е собственик на имотите. Моли въззивния съд да отмени първоинстанционното решение като неправилно и вместо него да постанови друго, с което да уважи предявените искове в цялост. Претендира разноски.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от от ответника П. Г., с който оспорва същата като неоснователна и недоказана и моли въззивния съд да я остави без уважение. Въззиваемият заявява, че не е собственик на процесните имоти, поради което не дължи заплащането на възнаграждение за доставена топлинна енергия. Предвид изложеното моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Съдът, като прецени становищата на страните и обсъди представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му - в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от наведените в жалбата оплаквания, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т.1 от Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.дело № 1/ 2013 г. на ОСГТК на ВКС. В необжалваната отхвърлителна част решението не се обжалва и същото е влязло в сила.

При извършена проверка по реда на чл. 269, ал. 1 от ГПК въззивният съд установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми на закона. Въззивният съд намира, че същото е и правилно, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите изложени от СРС. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации /чл.272 ГПК/. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК,

първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, изложил е подробни мотиви, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон. В обжалвания съдебен акт са изложени конкретни и ясни мотиви по отношение разкриване действителното правно положение между страните и разрешаването на правния спор. Изводите на съда са обосновани с оглед данните по делото и събраните по делото доказателства. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи, следва да се добави и следното:

В настоящия случай основният довод, изложен във въззивната жалба е, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че ответникът не е собственик на процесните имоти, поради което не дължи изплащане на възнаграждение за доставената и потребена топлинна енергия в процесните имоти.

Съгласно чл. 150 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията. Разпоредбата на чл. 153 ЗЕ предвижда, че всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. Битов клиент по смисъла на закона, съгласно дефиницията, предвидена в §2а от ДР към ЗЕ, е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Както правилно е приел първоинстанционният съд по делото от приложените писмени доказателства, а именно нотариални актове по смисъла на чл. 18 от ЗЗД, се установява, че правото на собственост върху процесните имоти е прехвърлено на трети за спора лица. Следователно ответникът не е бил собственик на процесните имоти към процесния период, поради което не се явява и клиент на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 ЗЕ.

Съдът споделя и допълнителните аргументи, изложени от първоинстанционния съд за пълнота, а именно, че в процесния случай се касае за доставена топлинна енергия за небитови нужди. Съгласно чл. 33а от ДР на ЗЕ, „небитов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. Разпоредбата на чл. 149 ЗЕ предвижда, че продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между: 1. производител и топлопреносното предприятие; 2. производител и пряко присъединени клиенти на топлинна енергия за небитови нужди; 3. топлопреносно предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди; 4. топлопреносно предприятие и асоциации на клиентите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост. В настоящия случай ищецът не твърди и не доказва да е сключван писмен договор с ответника, поради което се налага извод, че през процесния период между страните не е съществувало договорно правоотношение за доставка и

потребление на топлинна енергия в процесните имоти.

Предвид изложеното и при съвпадение на крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено като правилно и обосновано на основание чл. 272 ГПК.

По разноските:

Предвид изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия сумата от 600 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред въззивната инстанция, съгласно договор за правна защита и съдействие от 06.06.2022 г.

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №3863/27.04.2022 г., постановено по гр. дело №58512/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 160 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Топлофикация Русе“ АД , ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Русе, п.к. 7009 ул.ТЕЦ-ИЗТОК № 1 да заплати на П. А. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. ***** сумата от **600 лв. /шестстотин лева/**, представляваща възнаграждение за един адвокат за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____